

Arrest

nr. 221 481 van 21 mei 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 167 038 van 29 april 2016, waarbij de zaak wordt uitgesteld sine die.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die loco advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2010 diende verzoekster een internationaal beschermingsverzoek in. Op 7 februari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest met nr. 60 839 van 2 mei 2011 weigerde ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 15 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 19 april 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 11 mei 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, dat bij arrest nr. 69 964 van 17 november 2011 werd verworpen nadat op 29 augustus 2011 de voormelde beslissing werd ingetrokken.

1.4. Op 17 mei 2011 werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

1.5. Op 2 augustus 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 augustus 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 18 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 september 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, dat gekend is onder rolnummer 139 543.

1.7. Op 7 november 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 januari 2014 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 29 juni 2016 bij arrest met nr. 170 898 vernietigde de Raad voormelde onontvankelijkheidsbeslissing. Op 10 april 2019 werd de aanvraag van 7 november 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.8. Op 30 januari 2014 werd een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

1.9. Op 19 december 2014 diende verzoekster een tweede internationaal beschermingsverzoek in. Op 19 januari 2015 nam het CGVS een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 26 oktober 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Op 11 maart 2016 bij arrest met nr. 163 910 weigerde ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Op 4 november 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten ,

naam : H(...)

voornaam : D(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.11. Verzoekster diende tegen voormelde beslissing van 4 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een beroep in bij de Raad. Op 29 april 2016 werd de zaak bij tussenarrest met nr. 167 038 uitgesteld sine die.

1.12. Op 21 juni 2016 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 januari 2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 18 januari 2017 werd eveneens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 27 februari 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 mei 2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 2 mei 2017 werd eveneens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.14. Op 23 oktober 2017 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 november 2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 20 november 2017 werd eveneens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, diende verzoekster een beroep in bij de Raad, dat bij arrest nr. 220 069 van 23 april 2019 werd verworpen nadat op 25 februari 2019 de voormelde beslissing werd ingetrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat ondertussen op 2 mei 2017 ten aanzien van verzoekster een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen, dat haar in persoon werd betekend op 18 mei 2017. Verzoekster heeft tegen voormelde beslissing van 2 mei 2017 geen beroep ingediend zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Omdat verzoekster bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing nog steeds valt onder de gelding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2017, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing haar geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Deze vaststelling werd aan een tegensprekelijk debat onderworpen en de raadvrouw van verzoekster gedraagt zich wat betreft het actueel belang naar de wijsheid van de Raad. Hiermee geeft de raadvrouw geen concrete toelichting bij het actueel belang, zodat verzoekster niet duidelijk aangeeft welk concreet voordeel zij uit de vernietiging van de bestreden beslissing kan putten (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

Ten overvloede stipt de Raad aan dat het Hof van Justitie in de zaak Gnandi t. de Belgische Staat (C-181/16) van 19 juni 2018 heeft gesteld dat de Terugkeerrichtlijn in het licht van het non-refoulementbeginsel, de artikelen 18, 19, lid 2 en 47 van het Handvest er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een derdelander die een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend, een terugkeerbesluit wordt vastgesteld zodra dat verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van het beroep. Tijdens die periode moet de derdelander volgens dit arrest het voordeel kunnen genieten van de rechten die voortvloeien uit de Opvangrichtlijn en hij moet zich kunnen beroepen op elke wijziging in omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit in de zin van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De raadvrouw van verzoekster voert in die zin niets aan en bovendien blijkt dus, zoals gezegd, dat het later bevel van 2 mei 2017 niet werd aangevochten.

De Raad stelt bijkomend ook ten overvloede vast dat dit later bevel van 2 mei 2017 dateert van nadat de Raad op 11 maart 2016 het beroep heeft verworpen tegen de beslissing die gevolgd is op het tweede internationaal beschermingsverzoek, zodat het beroep geen aanleiding heeft gegeven tot een internationale beschermingsstatus. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat gelet op het gegeven dat zowel het CGVS als de Raad ondertussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd aan verzoekster, reeds werd vastgesteld dat in geval van terugkeer geen schending van het non-refoulementbeginsel kan aangenomen worden.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste actueel belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Mw. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES